

Một Lớp Học Cải Tạo Đặc Biệt dành cho Học Sinh và Giáo Viên

*(Một Lớp Học Cải Tạo... được phỏng dịch theo một đoạn của Chương XV
"Communist Reeducation" trong cuốn "Deliver Us From Evil" của Dr. Tom Dooley.)*

Sau khi đã lấy lại được quyền kiểm soát ở một làng thuộc tỉnh Hải Dương, một toán Việt Minh Cộng Sản (VMCS) đến viếng thăm ngôi trường của làng này và tại đây họ đã bắt bầy em học sinh trong một lớp học, rồi dẫn các em này ra một góc của sân trường. Tại đây tất các em học sinh này được lệnh ngồi xuống sân, trong khi tay của các em đều bị trói quặt ra phía sau lưng. Một lát sau, chúng lại dẫn đến góc sân này, một vị giáo viên trẻ, tay cũng bị trói ra phía sau lưng và bị buộc ngồi xuống trước các em học sinh. Với tiếng phát âm vừa đủ lớn để các em học sinh khác còn lại trong lớp học có thể nghe được, một tên VMCS cho biết rằng một công dân "yêu nước" đã báo cáo với công an rằng, vị giáo viên này đã tổ chức những lớp học bí mật vào buổi tối và mục đích của những lớp học này là giảng dạy về tôn giáo và giáo lý vấn đáp. Tên Việt Minh cáo buộc các em học sinh phạm tội "phản động" vì đã theo học các lớp giáo lý bí mật do vị giáo viên này tổ chức. Biện pháp trừng phạt mà bọn VMCS này đề ra là phải phá hủy thánh giá của các em này để từ đây về sau không còn nghe được lời giảng dạy của những kẻ xấu nữa.

Ngay sau đó, cứ hai tên Việt Minh được lệnh tiến đến một em học sinh. Một tên ôm đầu em nhỏ thật chặt, còn tên kia cắm vào mỗi tai của em nhỏ, một cây đuũa tre, rồi dùng tất cả sức lực của hấn ấn thật sâu cây đuũa. Cây đuũa xuyên qua ống thánh giá, rồi chọc thủng màng nhĩ của các em. Tiếng kêu la than khóc thảm thiết của các em vang dội khắp làng. Cả hai tai đều bị đâm lủng. Các em nhỏ này đau đớn, gào thét, lăn lộn, song vì hai tay bị trói quặt ra phía sau lưng, nên các em không thể dùng tay để rút đuũa ra khỏi tai được, nên các em đã phải lức lắc đầu và vận vẹo cổ qua lại để cổ làm cho đuũa rút ra, nhưng không đạt được kết quả. Cuối cùng các học sinh này phải làm cho đuũa rút ra bằng cách dùng đầu cà cọ vào sân trường.

Riêng về vị giáo viên, thì cần phải ngăn ngừa ông ta có thể tiếp tục dạy giáo lý được nữa. Phải chứng kiến cảnh trừng phạt dã man tàn bạo đối các em học sinh thân yêu của mình, vị giáo viên đã phải hứng chịu một sự đau đớn khủng khiếp như chính bản thân các em học sinh vậy. Tuy nhiên ông ta vẫn còn phải chịu thêm một hình phạt khác cho chính ông ta nữa. Ngay sau đó ba tên Việt Minh Cộng Sản được lệnh tiến đến vị giáo viên đang bị trói quặt cánh khỉ. Tên thứ nhất ôm chặt lấy đầu. Tên thứ hai lấy kim kẹp lưới vị giáo viên kéo dài ra khỏi miệng. Tên thứ ba rút lưới lê cắt đứt lưới. Máu tuôn tràn trong miệng, phun có vòi ra hai lỗ mũi. Vì máu tràn vô cưỡng họng, nên vị giáo viên không thể há miệng kêu la rên rĩ gì được cả. Khi tên thứ nhất buông tay hấn ra khỏi đầu vị giáo viên, ông ta liền té nhào xuống đất, ói mửa ra toàn máu. Mùi tanh tưởi của máu tỏa khắp sân trường.

Rất may, cả vị giáo viên lẫn các em học sinh không ai bị thiệt mạng cả. Khi tin tức về sự trừng phạt dã man này được lan truyền trong vùng Việt Minh Cộng Sản kiểm soát, một cuộc trốn chạy sang vùng Quốc Gia Tự Do cho vị giáo viên và bầy em học sinh đã được dân làng sắp xếp. Chẳng bao lâu sau, vị giáo viên và các em học sinh này đến được căn lều vải số 130 của Camp de la Pagode, Hải Phòng vào tháng 12 năm 1954. Chúng tôi đã điều trị các nạn nhân bằng tất cả khả năng mà chúng tôi có thể có được. Tôi chỉ có khả năng kéo bề mặt trên và dưới lưới của vị giáo viên sát lại với nhau để khâu kín lại. Nạn nhân bị mất rất nhiều máu, song chúng tôi không có phương tiện truyền máu. Tất cả những gì mà tôi có thể làm cho vị giáo viên vào lúc bấy giờ là dùng thức ăn lỏng đưa qua đường miệng. Ông ta không thể ăn được những thức ăn cứng kể cả cơm. Còn các em học sinh, việc ngăn ngừa nhiễm trùng là điều quan trọng nhất. Penicillin được dùng vào việc này, song rất tiếc tôi không có cách nào làm cho tai các em này có thể nghe lại được nữa.

Người Phỏng Dịch: Huy Vũ

Một Vị Linh Mục bị Tra Tấn đến Tàn Phế

(Một Vị Linh Mục bị Tra Tấn đến Tàn Phế được phỏng dịch theo một đoạn của Chương XV - “Communist Reeducation” trong cuốn “Deliver Us From Evil” của Dr. Tom Dooley.)

Vào lúc nửa đêm, một ngày trước lễ Giáng Sinh 1954, tôi bị đánh thức bởi những tiếng gõ cửa phòng ngủ của tôi tại một khách sạn trong thành phố Hải Phòng. Mở cửa ra, hai em nhỏ liền hỏi: “Ông ‘Bác Sĩ Mỹ’ có thể đi với chúng tôi ngay bây giờ được không?” Tôi nghĩ là trong Camp De La Pagode, nơi tôi phụ trách phần vụ y tế, đã xảy ra một sự việc bất thường nào đó cần gấp đến sự hiện diện của tôi. Tôi liền trở vào phòng vội vàng mặc quần áo, rồi cùng chúng ra đi trên chiếc xe vận tải. Khi đang chạy trên một con lộ lớn, thì chúng ra dấu cho tôi rẽ vào một con lộ nhỏ chạy giữa một cánh đồng lúa. Thật sự mà nói, tôi không hiểu rõ chúng muốn dẫn tôi đi đâu nữa. Song thấy vẻ mặt của chúng có vẻ nghiêm túc lắm, nên tôi cứ cho xe chạy theo sự hướng dẫn của chúng. Tôi ngoẹo xe vào con đường này, và chạy một quãng khá xa nữa thì chúng ra dấu cho tôi dừng xe lại trước một túp lều rơm có hình tròn, rồi chúng dẫn tôi đi vào căn lều ấy.

Tôi cúi đầu chui qua một khung cửa thấp để bước vào căn lều. Điều trước tiên mà tôi nhận thấy là trong căn lều quá tối tăm, và điều kế là bên trong căn lều lại rất rộng rãi ngoài sự tưởng tượng của tôi. Tại một góc của căn lều là một ngọn đèn dầu hôi đang cháy leo lét và bên cạnh ngọn đèn là một nhóm người, gồm một ông già, một bà già và nhiều em trai nhỏ đang quỳ gối cầu kính một cách đều đều. Họ chào đón tôi bằng một câu tiếng Việt: “Chào ông bác sĩ Mỹ”. Trong khi nói câu chào này, họ cúi đầu và chắp tay trước ngực theo đúng cung cách của người Phương Đông. Khi đến gần hơn nữa, tôi thấy một người đàn ông nằm trên một chiếc chiếu trải trên những thanh tre dài như cái cáng tải thương thô sơ, mặt ông ta nhăn nhó vì đau đớn, môi ông ta mấp má như đang cầu nguyện trong thầm lặng.

Khi kéo tấm mền dính đầy đất cát đang phủ trên người ông ta lên, tôi thấy thân thể ông ta, từ bả vai đến đầu gối là một đồng thịt đen ngòm. Bụng ông ta cứng ngắc và căng phồng; bìu dái sưng lớn như trái banh; đùi ông ta biến dạng một cách quái dị. Thật là một cảnh tượng ghê sợ nhất mà tôi chưa từng thấy, và tôi có cảm giác là dù chỉ chạm nhẹ vào người ông ta thôi là đã rùng rợn lắm rồi. Ngay lúc ấy tôi cảm thấy còn cào trong bao tử, và biết rằng tôi sắp sửa nôn mửa đến nơi, nên tôi vội vàng lảng ra ngoài. Quả thật tôi vừa thấy một kiệt tác của sự tra khảo man rợ trong căn lều đó. Dưới bầu trời đêm, tôi đã nôn mửa bằng hết tất cả những gì có trong bao tử của tôi ra ngoài. Tôi rất mừng vì không một ai đi theo tôi cả. Đường như họ đã hiểu sự việc và kiên nhẫn chờ đợi.

Tôi không rõ bao lâu sau tôi mới lấy lại bình thường, và sau cùng thì tôi cũng đã lấy lại được nghị lực và tạm ổn định để trở lại căn lều chữa trị cho nạn nhân. Tôi tự hỏi phải làm gì cho ông ta bây giờ? Để làm giảm đau, tôi chích morphine cho ông ta. Còn bụng, vì da chỉ bị rách có bốn hay năm chỗ thôi, nên không cần phải chữa trị nhiều. Tất cả máu chảy ra đều nằm dưới da và đã trở nên thâm tím cả rồi. Có nhiều chỗ đã chuyển thành màu đỏ tím. Còn bìu dái, tôi thọc một kim tiêm lớn vào nơi này để rút ra một lượng chất lỏng. Rồi sau đó tôi đã luồn một ống dẫn vào bong đái để giúp nạn nhân tiểu tiện. Tôi có thể làm gì khác nữa? Tôi hỏi thăm bà cụ ngồi kế nạn nhân về điều gì đã xảy ra cho con người đáng thương này. Bà cụ đã cho tôi biết nạn nhân là em ruột của bà, một linh mục thuộc giáo phận Vĩnh Bảo, nằm trong vùng Việt Minh Cộng Sản kiểm soát, và chỉ cách Hải Phòng dưới 10 cây số. Vùng này mới lọt vào tay Việt Minh khoảng 7 tháng nay và họ vẫn chưa thay đổi được hoàn toàn nếp sống sẵn có của người dân trong ngôi làng. Vị linh mục tuy vẫn được phép tiếp tục cử hành thánh lễ, nhưng chỉ vào thời điểm do chúng ấn định là từ 6 giờ đến 7 giờ sáng mà thôi. Vào thời điểm này hầu hết nông dân bắt đầu công việc buổi sáng của họ, và do sự qui định của nhà cầm quyền thì vào giờ ấy tất cả người dân trong làng phải tập hợp tại công trường của làng để nghe giảng giải hàng ngày về sự quang vinh trong cuộc sống mới dưới sự lãnh đạo sáng suốt của Hồ Chủ Tịch.

Điều này có nghĩa là làm cho giáo dân không thể tham dự thánh lễ của linh mục trong họ đạo được, dù là vào ngày thường hay vào ngày Chúa Nhật. Vì thế rất ít người dám liều lĩnh đến tham dự lễ vào giờ mà Việt Minh Cộng Sản đã quy định. Song vị linh mục can đảm 57 tuổi này bèn tổ chức lễ vào buổi chiều. Vì thế Việt Minh Cộng Sản quyết định là cần phải cải tạo thích đáng vị linh mục “ngoan cố” này. Vào nửa khuya đêm trước, một toán cộng sản đến nhà thờ của vị linh mục, buộc tội ông ta là đã tổ chức nhiều buổi thánh lễ bí mật và trái

phép, đồng thời ra lệnh cho ông ta phải ngưng ngay. Vị linh mục đã đáp lại một cách cương quyết rằng, không một ai có thể ngăn cản được ông ta giao giảng lời dạy của Chúa được. Vì thế họ liền trừng phạt vị linh mục ngoan cố này. Họ treo chân ông ta lên xà nhà. Đầu ông ta gần sát với mặt đất. Sau này ông ta đã kể lại rằng, “*Tôi thường phải chống tay xuống nền nhà để làm cho chân đỡ bị xiết đau đớn.*” Với những thanh tre cứng và ngắn chúng nện liên tiếp lên thân thể vị linh mục. Chúng tiếp tục đánh đập ông ta trong nhiều giờ liền. Chính vị linh mục cũng không nhớ rõ chúng đánh đập ông bao lâu nữa. Chúng đánh đập ông tập trung vào những phần nhạy cảm nhất của cơ thể. Vị linh mục cho biết “*Đau đớn ghê gớm.*”

Vị linh mục bị treo ngược, đầu chúc xuống đất, chân chống lên trời trong nhà thờ như thế mãi cho đến sáng hôm sau, các em giúp lễ của ông mới phát giác và chúng đã lựa thế cắt dây trói mang ông xuống. Các em nhỏ này chỉ độ 8 đến 10 tuổi đầu thôi. Sau đó chúng bèn chạy đến chỗ cha mẹ chúng đang bị cưỡng bách tham dự một lớp học. Chúng vừa mếu máo vừa báo tin này. Cha mẹ chúng đã chỉ bảo cho chúng phải làm gì, rồi sau đó còn chào tạm biệt chúng nữa, vì nghĩ rằng rất có thể là họ phải mãi mãi xa các những đứa con thân yêu của họ. Bọn trẻ đã trở lại nhà thờ sắp xếp những thân cây tre lại với nhau, rồi cột buộc chúng thành một vật dụng vừa có thể khiêng trên vai như một chiếc kiệu, và vừa có thể thả nổi trên mặt nước như một chiếc bè. Chúng đặt vị linh mục lên chiếc kiệu và khiêng theo một lối đi nhỏ sau làng, rồi giấu vị linh mục ở một nơi kín đáo gần bờ sông mà phía bên kia là vùng đất mà quân đội Quốc Gia Việt Nam và Liên Hiệp Pháp vẫn còn kiểm soát. Chờ khi trời tối hẳn, chúng mới nhẹ nhàng hạ chiếc cồng cũng là chiếc bè xuống dòng sông. Mỗi cạnh bè là 3 em, vừa bơi vừa đẩy bè ra giữa dòng sông. Tại đây, chiếc bè của chúng trôi nhanh xuôi theo dòng nước. Nước mát có lẽ đã làm cho vị linh mục bớt đau hơn là phần thuốc men của tôi đã tiêm chích cho ông ta. Cuối cùng các em nhỏ này đã thành công trong việc đưa được vị linh mục qua sông đến vùng đất tự do mà bọn Việt Minh không hay biết. Chúng đã khiêng vị linh mục đến căn lều của người chị ông ta vào nửa khuya đêm qua, sau đó chúng đi tìm tôi.

Tôi đã viếng thăm vị linh mục mỗi ngày và cho thuốc kháng sinh và thuốc giảm đau. Thật kỳ diệu, ông ta đã sống sót. Thể chất khỏe mạnh và đức tin có lẽ đã giúp vị linh mục mau chóng phục hồi. Tôi mong muốn là khi ông ta bình phục, tôi sẽ yêu cầu ông ta vào trại tỵ nạn của tôi để giúp việc như một vị linh mục và điều mong muốn đó đã đến sớm hơn là sự mong đợi của tôi; dù vẫn còn đi khắp khiêng, ông ta đã vào trại tạm cư để hành lễ Mi-sa và dạy giáo lý vẫn đáp cho các em nhỏ trong trại. Sau một thời gian phục vụ như là vị tuyên úy chính thức của Camp De La Pagode, ông ta đã năn nỉ tôi được trở về ngôi làng cũ với con chiên của ông. Thế giới hiện nay cần những người dám hy sinh vì đạo nghĩa như vị linh mục này; theo tôi biết thì ở miền Bắc Việt Nam đã có nhiều người tử vì đạo như thế. Tôi tin rằng vào thời gian tới, khi gặp lại bọn Việt Minh Cộng Sản, chắc chắn chúng khó có thể tha chết cho vị linh mục này.

Người Phỏng Dịch: Huy Vũ